

[Dagmar Mørk Jensen]

at hele vort sygehus- og sundhedsvæsen trænger til en gennemgang, og et af målene vil være, at patienterne kan blive behandlet på forskellige niveauer, og dermed mener jeg på sygehuse, på klinik, hos speciallæger eller hos praktiserende læger, alt efter sygdommens karakter. Vi ønsker i den forbindelse ikke at definere, hvad der er sygehus, og hvad der er klinikker. Vi mener bl.a., at man flere steder er gået unødigt hårdt frem mod små sygehuse, og kunne forestille os, at nogle af disse måske kunne anvendes i et mere varieret og fleksibelt sundhedssystem. Det ønsker vi ikke at foregribe.

Denne indstilling er både S og SF udmærket bekendt med. Allerede den 28. maj 1982, sp. 8650 i Folketingets forhandlinger, forsøgte fru Aase Olesen som ordfører for Det Radikale Venstre at forklare den daværende socialdemokratiske ordfører vort syn på sagen. Det knob lidt allerede dengang, men ministeren havde, så vidt det fremgår af referatet, forstået budskabet.

Som ordfører i 1986 gentog jeg forklaringen over for SF, og jeg pointerede, at det, vi lagde vægt på, var gratisprincippet. I øvrigt havde jeg bemærket, at Amtsrådsforeningen overvejede at se på overlægernes ansættelseskontrakter. Det har jeg ikke set noget resultat af, men det må vi komme tilbage til.

Det undrer os derfor lidt, at man ikke i stedet har fremsat et forslag om regler og bestemmelser om, hvordan vi bedst sikrer patienternes interesser, såfremt der etableres såkaldte betalingshospitaller.

Vor første forudsætning er, at der ikke bør være offentlige penge, hverken direkte eller indirekte, i disse hospitaler. Om amterne så på et senere tidspunkt vil vælge at købe sig ind på betalingshospitaller, eller de som nu foretrækker at sende folk til udlandet, mener jeg ikke det er Folketingets sag at blande sig i.

Dernæst mener vi ikke, at man kan acceptere, at offentligt ansatte ledere driver disse betalingshospitaller i deres fritid. Det kan ikke være betryggende for patienterne. Jeg er helt klar over, at det er et organisationsspørgsmål, at mange overlæger i deres kontrakter har en sådan delvis ret i hvert fald, som kan bruges til det her formål. Det må vi så se på hvad der kan gøres ved. Men efter radikal opfattelse bør det altså ikke kunne finde sted. I øvrigt

må forholdet til samtlige organisationer naturligtvis være i orden inden en eventuel start.

Vor betænkelighed går ikke mindst på to ting. Der må under ingen omstændigheder opstå den opfattelse, at nu kan man betale sig frem i en kø, bare man har penge nok, og det kunne naturligtvis tale for et forbud. Men det ville indebære, at man også forbød folk at rejse til udlandet for at blive behandlet, og kunne måske endog føre til forbud mod visse alternative behandlinger. Det er ikke vor opfattelse, at den fremgangsmåde ville finde forståelse i befolkningen. Udviklingen i søgningen til alternative behandlinger og behandlinger i udlandet tyder ikke på, at befolkningen ønsker at fjerne disse muligheder.

Vor opgave må være at sikre, at disse tilbud ikke går ud over det offentlige sundhedsvæsen. Det gør vi først og fremmest ved at sikre gode arbejdsbetingelser i dette sundhedsvæsen, og derfor er det yderst beklageligt, at overenskomstforhandlingerne ikke er på plads endnu.

Dernæst påhviler det samtlige politikere både lokalt og centralt at være vågne over for, at eventuelle betalingshospitaller ikke bliver sovepuder for det offentlige sundhedssystem.

Jeg vil lige nævne, at jeg har forstået, at der er aktuelle planer om to forskellige hospitaler. Hvis jeg har forstået beskrivelserne ret, kunne det for mig se ud, som om det i Ebeltoft kan opfylde vore betingelser. Derimod mener jeg ikke, at det i Borup kan. Men det vil vi naturligvis gerne se på under udvalgsarbejdet.

Birgith Mogensen (CD):

CD hilser privathospitaler velkommen. Andre vestlige lande, USA med flere stater, har for længst bevist, at en velfungerende privat sygehussektor har sin eksistensberettigelse.

Men vigtigt er det at pointere: CD vil under ingen omstændigheder være med til at røre ved de love og bestemmelser, som siger, at enhver borger i dette land har ret til gratis sygehusbehandling. Men vi vil da ikke opponere, hvis fru Nielsen ønsker at få foretaget en mindre operation på et privat hospital i stedet for at købe en ferierejse til Spanien. Naturligtvis skal vi ikke bestemme, om borgerne bruger deres penge til øl, cigaretter, ferierejser, skønhedskure eller en operation på et privat hospital.